

Joachim Roman Bar

"Il miracolo nelle cause di beatificazione e di canonizzazione e possibilita di aggiornamento", Antonio Casieri, Roma 1971 : [recenzja]

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 15/3-4, 259-260

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

RECENZJE

Casieri Antonio, Il miracolo nelle cause di beatificazione e di canonizzazione e possibilità di aggiornamento, Roma 1971 ss. 159.

Wartościowe studium z zakresu procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego wydał w Rzymie ks. Antoni Casieri, sekretarz kanclerza Kongregacji d/s Świętych, który już 13 lat pracuje w Kongregacji (Obrzędów a obecnie d/s Świętych) i posiada znaczne doświadczenie w przeprowadzaniu spraw beatyfikacyjnych. Autor nie zadowala się wyjaśnieniem obecnie obowiązujących norm proceduralnych, ale w oparciu o doświadczenie własne i postulatorów, wysuwa pewne nowe i odważne myśli, aby uprościć i przyspieszyć postępowanie beatyfikacyjne.

Rozprawa dzieli się na dwie części, ogólną i szczegółową.

W pierwszej części (s. 15—72) zawiera się studium o cudach, ujęte w pięciu rozdziałach: określenie cudu, możliwość cudu, rozróżnienie cudu od zjawisk naturalnych, stanowisko krytyki naukowej wobec cudów. Rozdział piąty tej części przedstawia nową procedurę beatyfikacyjną na podstawie motu proroi *Sanctitas clarior* pap. Pawła VI z 19. III. 1969 r. Rozdział ten nie łączy się organicznie z poprzednimi.

Cztery rozdziały części pierwszej oparte na obszernej literaturze teologicznej, filozoficznej i medycznej są napisane przejrzyście i kończą się wnioskiem ogólnym, że cuda i dzisiaj są możliwe oraz dadzą się udowodnić. Rozdział piąty tej części jest raczej streszczeniem, w sposób zresztą oryginalny, norm zawartych w dokumencie *Sanctitas clarior*.

W części drugiej rozprawy (s. 73—122) przechodzi Autor do spraw szczegółowych. Przedstawia przepisy prawa kanonicznego, które domagają się cudów jako dowodu świętości kandydata na ołtarze i wyjaśnia jak należy przygotować i przeprowadzić proces o cudach. Zastanawia się również nad niektórymi trudnościami procesowymi, które opóźniają postępowanie sądowe a możnaby je bez większego trudu usunąć, dostosowując przepisy prawa do obecnych warunków.

W związku z tym stawia Autor w rozprawie odważne myśli zreformowania procedury beatyfikacyjnej w niektórych szczegółach. I tak uważa, że proiec o nieistniejącym kulcie (*de cultu nunquam exhibitio*) jest czystą formalnością, nie jest obecnie potrzebny, wystarczyłoby dla dobra sprawy jedynie oświadczenie Ordynariusza miejscowego, że widział grób Sługi Bożego i że są tam zachowane przepisy kościelne. Co do zebrania i oceny teologicznej pism Sług Bożych postuluje Autor, aby nie było konieczności wysyłania wszystkich pism do Rzymu, ale możnaby je ocenić w diecezji i tak możnaby proces przyspieszyć. Także zwraca

Autor uważa, by przy ocenie pism Sług Bożych pamiętać, że wielu z nich nie posiadało przygotowania teologicznego, mogli się wyrażać nie-dokładnie, ale nie trzeba takich wyrażań oceniać jako heretyckich.

Słusznie również domaga się Autor, aby w posiedzeniach trybunału na terenie diecezji brał udział postulator (vice-postulator), bo to byłoby z wielką korzyścią dla procesu. Dalej proponuje, aby w czasie dyskusji w Kongregacji w sprawie cudów wypowiadało swoje zdanie (votum) tylko trzech lekarzy rzeczoznawców, jak to jest przyjęte w innych sprawach sądowych, a nie większa ich liczba. Wtedy lekarze rzeczoznawcy, których jest niewielu, będą mogli dokładniej przestudiować wskazany im przypadek a zdanie ich będzie miało większą wartość.

Domaga się nadto Autor, aby zgodnie z dzisiejszym odczuciem wier-nych zwrócić większą uwagę na heroiczną cnót kandydata na ołtarze, na poznanie jego życia, a nie na cuda zdziałane za jego pośrednictwem. Podkreśla też słusznie, że oprócz cudownych uzdrowień istnieją inne cuda i łaski, natury duchowej, które świadczą o interwencji Bożej i ufności modlących się wiernych za przyczyną Sług Bożych. Postuluje, aby beatyfikować te osoby, dla których Stolica Apost. wydała dekret heroiczności cnót, jest dobrze udokumentowana świętość ich życia, są łaski uzyskane za ich pośrednictwem a brakuje formalnych cudów, zwłaszcza uzdrowień.

Sugestie ks. Casieri są słuszne i chyba zostaną zauważone przez Komisję Kodyfikacyjną dla opracowania nowego kodeksu prawa kanon.

W dodatku (s. 123—158) wyjaśnił Autor czym się różni beatyfikacja od kanonizacji i podał rys historyczny procedury kanonizacyjnej od początku Kościoła do ustanowienia Kongregacji d/s Świętych w 1969 r. Następnie przedstawił listę Świętych, Błogosławionych i Sług Bożych, którzy otrzymali dekret heroiczności cnót. Z zestawień Autora wynika, że od ustanowienia Kongregacji Obrzędów przez Sykstusa V w 1588 r. do dnia 15. III. 1971 r. odbyło się 170 kanonizacji (osób kanonizowanych 289, z tego 130 męcz.) i 240 beatyfikacji (z tych 120 spraw ukończono kanonizacją, a 120 spraw jest w toku odnośnie do 1147 osób beatyfikowanych). Nadto wydano 117 dekretów heroiczności cnót dla Sług Bożych oczekujących beatyfikacji.

o. Joachim Roman Bar

Winfried A y m a n s, KOLLEGIUM UND KOLEGIALER AKT IM KANONISCHEN RECHT, Theologische Studien, III Kanonistische Abteilung, 28 Band, München 1969 ss. XXIII, 206.

Ze względu na rozwijającą się w okresie posoborowym działalność różnych kolegiów w Kościele zainteresowanie budzi opracowanie tego tematu pod kątem kanonistycznym. Inicjatywę dał prof. Klaus Mörsdorf w Monachium. Do niego należało kierownictwo przy pisaniu przez autora tej rozprawy doktorskiej.

Praca oparta jest na 17 zbiorach źródeł i na 96 pozycjach literatury.